

Utazás az „elég” világába

IV.

Amennyi mindenkinek elég – Tarts ki a tanultakban!

22. A LÉGGÖMBÖS PÉLDA

„...szegénységet vagy gazdagságot ne adj nékem; táplálj engem hozzám illendő eledellel.” (Példabeszéd 30,7–9)

Viola, tanulmányutunk egyik texasi résztvevője elmesélte egy reggel, hogy San Antonióban dolgozott egy Dockers nadrágüzemben, amíg a Levi-Straus át nem költöztette a részleget Közép-Amerikába az olcsóbb munkaerő miatt. Azóta a többi kitett munkással együtt azért küzdenek, hogy megkapják azt a hasznot, amellyel a Levi-Straus tartozik nekik. **Később a nap folyamán együtt meglátogattunk** egy műhelyt, ahol a hondurasiak termékeket állítanak elő északi exportra. **A műhely bejárata fölött** meglepve vettük észre a Dockers feliratot. **Látogatásunk alatt** az üzem vezetője elmondta, hogy ez a műhelyrendszer mennyi jót hozott a több száz fiatal férfinak és nőnek, akik a varrógépek fölé hajolva olyan gyorsan varrtak, ahogy csak tudtak, hogy meglegyen a napi normájuk. **Ebédszünetben** Viola odaült az egyik gép elé, amely ugyanolyan volt, mint amin Texasban varrt. Hogy örült akkor, hogy el tudja látni a családját! Most egy közép-amerikai nő volt az ő helyén, s ő örülhetett, hogy kereshet a családjára. Csoportunk zavarodott érzésekkel fejezte be a napot. Tudtuk, hogy miután Violát kitették, nagyon nehezen éltek. A hondurasi üzemben pedig az emberek százai sokkal kevesebb bért kaptak, mint Viola annak idején, de sokkal többet, mint addig bárhol másutt.

Daryl Yoder-Bontrager

Annyira össze vagyunk-e kötve a világgal, mint egy léggömbben a levegő, amely kipúposodik az egyik oldalon, ha benyomjuk a másikon?

A „nekem elég” nem elég!

Az utazás lényege nem az, hogy mi magunk legyünk jobban tápláltak, kevésbé stresszben élők vagy boldogabbak, de elvágva a világ többi részétől. Azon kell munkálkodnunk, hogy a világ minden lakosa eljusson az „elég” szintjére. Ehhez meg kell változtatnunk azokat a rendszereket és struktúrákat, amelyek az egyik oldalon a bőséget, a másik oldalon a szükségét hozzák létre.

A rendszerek megváltoztatása nehéz, és nehéz a „túl sok” kultúrájában az „elég” szintjén élni. Ezen a héten azokról a lelki erőforrásokról lesz szó, amelyek segítenek végigjárni ezt a hosszú utat.

Minek kellene történnie ahhoz, hogy Violának is és a hondurasiaknak is elég munka jusson?

Ismerek-e valakit, aki munkanélküli?

Hívj meg ebédre egy olyan embert, aki munkát keres, hogy elmondja ezzel kapcsolatos tapasztalatait!

23. AMERIKAI ÉTKEZÉSEK

„...megkérdezte Jézustól: „Kit tekintsek felebarátomnak?” (Lukács 10,25–37)

Az American repülőjárat tömve volt. Az Egyesült Légitársaság egyik törölt járatának utasait is velünk utaztatták. **A pilóta** üdvözölt bennünket: „Örülünk, hogy elég helyünk van az Egyesült járatának utasai számára is. Sajnos azonban nincs elég étel. Az „amerikai” utasoknak vacsorát tudunk felszolgálni, az „egyesült” utasoknak ásványvizet.” **Először** megkönnyebbültem, mivel „amerikai” voltam, de azután eszembe jutottak a mellettem ülők. Ha az Egyesülről jöttek, osztozzam velük? Szerencsére kiderült, hogy ők is „amerikaiak” voltak. De kapnak-e enni a mögöttem ülők? És a mögöttük ülők? Megoszam velük a vacsorámat? Ha elkezdem osztani, hol hagyom abba? Nem néztem semerre. Amíg nem láttam őket, tudtam enni. **Szembesülök a kisértéssel**, hogy „ne nézek rá” az éhező, otthontalan emberekre szerte a világon. De tudom, hogy ha elfordul az ember, akkor kicsit érzékletlenebb és kevésbé emberi lesz. **Ha nem rekesztem ki tudatomból** a szükségét szenvedőket, sőt megosztom velük az ételemet, akkor emberibbé válok.

Dave Schrock-Shenk

Mi segítene abban, hogy jobban odafigyeljek a szükségget szenvedőkre?

A legtöbb ember, akinek túl sok mindene van, soha nem néz azok szemébe, akiknek kevés jutott. Még egyazon országon és városban belül is, úgy tűnik, a gazdagok és a szegények két különböző világban élnek.

A mai szentírási részlet a samaritániusról szól, aki meg-sajnálta egy ismeretlen embert az út mentén. A kérdés – „Ki az én felebarátom?” – azokra is vonatkozhat, akiket naponta látunk az ablakból.

Mikor, hogyan találkozom szegény emberekkel?

Lakóhelyválasztásom milyen értékeket és meggyőződéseket tükröz?

Vegyél egy térképet arról a városról, megyéről, lakókörzetről, ahol élsz! Csoportoddal jelöljétek ki rajta a gazdagnak, ill. szegénynek számító kerületeket. Kutasd fel a szegény városrészek múltját! Mindig is szegények voltak, vagy régen gazdagnak számítottak? Hogyan alakulnak ki az elkülönülő gazdag és szegény negyedek? Jelöld be azokat a helyeket, ahol te és a csoport többi tagja él! Milyen érzéseitek vannak közvetlen lakóhelyetekkel kapcsolatban?

24. A SZEGÉNYEK KÖNNYEI

„...amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettetek.” (Máté 25,31–40)

Vietnamban a szegénység időnként ráébreszt minket viszonylagos gazdagságunkra. De ez megszokott, köznapi érzéssé is válhat. **Ly asszony** az ország északi, falusias részéről származó földműves; ő megmutatta nekem, mennyire közönyössé válhatok a szegény emberek helyzete és érzéseiről. **Újévkor** Ly és Ngoc asszony, mindketten farmerek, rizst, babot és gyümölcsöt hoztak ajándékba Hanoiban lévő irodánkba. Amíg beszélgettünk, egy koldus állt meg a kapunál. Mi ülve maradtunk, alig vettük észre. De a két asszony azonnal oda ment és pénzt adott neki. Az ő keresetük még a mi háztartásunkban dolgozó vietnamiakéhoz képest is kevés volt, minket, gazdag külföldieket nem is számítva. Mégis csak ők – és azonnal – reagáltak a koldus kérésére, eszükbe sem jutott, hogy ne így tegyenek. Közülük Ly asszony maga is volt korábban hasonlóan nehéz helyzetben; megértően, együttérzéssel fordult most a koldusasszonyhoz. **Az egyház munkatársaiként** célunk, hogy jelen legyünk olyan helyeken, ahol az élet nehéz. De szükségünk van más emberekre, ahogy próbálunk túllépni elszigetelő gazdagságunkon, kiváltságainkon, hogy Jézus tanítása szerint élhessünk. A Ly asszonyhoz hasonló emberek segítenek összekötést teremteni a szegényekkel, akiknek szeretetére Jézus felszólít minket. Vagyunk mértékétől függetlenül örömmel, szabadon és nagylelkűen adhatunk.

Betsy Headrick McCrae

Milyen kapcsolatra van szükségünk a szegény emberekkel, hogy együttérzően és nagylelkűen forduljunk feléjük?

Volt-e valaha olyan időszak, amikor nem volt elég pénzem?

Milyen érzéseim vannak emiatt a gazdagabb emberekkel szemben?

Van-e személyes kapcsolatom valakivel, aki küzd a mindennapi megélhetésért?

Ez a kapcsolatom mennyivel járul hozzá életismertemhez?

Beszélgess el valakivel, akinek az életében már voltak anyagi nehézségek!

Mik voltak a legrosszabb, és mik a jó oldalai ennek az időszaknak?

25. ELÉG EGYÜTTÉRZÉS

„Csak öt kenyérünk van, és két halunk...Mindnyájan ettek, s jól is laktak.” (Máté 14,13–21)

A Zairében eltöltött három év során tanúja voltam sok közeli barátom nyomorának és szenvedésének. Ahogy próbáltam segíteni, gyakran éreztem: soha nem elég. **Önkéntesi fizetésem** 50 \$ volt egy hónapban; ezer helye lett volna minden centnek. Csak csepp volt a tengerben az a néhány dollár, vagy pár zacskó rizs, amit adni tudtam. Ha segítettem is néhány embernek, végtelen volt a szegénység. **Méltatlankodtam**, miért küldött engem Isten erre a helyre, hogy csak nézzem a sok szenvedést, a segítség lehetőségei nélkül. **Idővel** megértettem, hogyan élnek túl a nyomort a zaireiek. Ők úgy hívják, hogy Afrikai Szolidaritás. Ha van valamijük, megosztják. Ha szükségét szenvednek, barátokhoz, családtagokhoz fordulnak segítségért. Mindenki ad lehetősége szerint, mert soha nem tudhatja, mikor lesz saját magának is szüksége segítségre. **Csodálatos közösségi szellem épül ki**, ha mindenki lehetősége szerint ad. Ma már önteltségnek tűnik azt hinni, hogy képes lennék, vagy szükséges lenne magamra venni a világ terheit. Tudom, hogy Isten korlátozott anyagi eszközökkel hozott ide, hogy részt vegyek az adásban és a szenvedésben Isten családjának egyik tagjaként. Annyit adok, amennyit tudok a most szükségét

szenvedőnek, s a maga idején ő is ad majd. **Ha együttműködünk**, másokkal szolidaritásban, elég lehet mindannyiunknak.

Krista-Anne Rigalo

Elmulasztom-e a lehetőséget, hogy megtegyem, amit tudok, ha nem tudok mindent megtenni?

Elmegy a kedvem a segítestől, ha a segítségem nem elég nagy a szükséghez képest?

Mit tehetek azért, hogy többet tudjak adni a szűkölködőknek?

Mi az a probléma a világon, amely legjobban lesújt téged? Keress egy szervezetet, amely ezzel a problémával foglalkozik. Van-e olyan pénzmegtakarító változás az életedben, amelyre az Utazás készítetted? Egy évig tedd félre a megtakarított pénzt! Havonta küldj ebből az összegből annak a szervezetnek, amely a téged legjobban lesújtó problémát próbálja orvosolni! Ha választásaid következtében időd szabadul fel, dolgozz önkéntesként ennél a szervezetnél!

26. TARTSD MEG AZ ELÉRT SZINTET

„...nem a törvény alá vetve élték, hanem a kegyelemben.” (Rómaiaknak 6,5–14)

Kedves testvéreim az Elég Világából! Jólesik, hogy leírhatom gondolataimat útmutatótokhoz. Nekem túl sok mindennem van. Próbálok alacsonyabb színvonalon élni, változó lelkesedéssel dolgozom ezen... **Családunk benzinfogyasztása önmagában** lehetetlenné teszi, hogy valaha is „megtartók” legyünk. De világosan érzem, hogy Isten küldött erre a hívásra és ebbe a közösségbe, ahol semmi nem elérhető gyalog vagy biciklivel, tömegközlekedés pedig nem létezik! **Sokan közülünk** jó emberek, de olyan rendszerben élünk, amelyet nem mi teremtettünk vagy választottunk. Az anyagi erőforrások igazságtalan elosztásának rendszerében, hátrányos helyzetű testvéreinkkel ellentétben, mi éppen az előnyöket élvezzük. De együttérzésre is szükségünk van, ahogy változtatni próbálunk a rendszeren, amit nem mi alkottunk, és amiből néha képtelenségnek látszik a szabadulás. **Megtartóbb életstílust** szeretnék megvalósítani. Fájdalmas lesz, lelkiismeret-furdalással is fog járni, de ha életre szóló változásokat akarok elérni, akkor reménykednem kell, a lehetőséget kell látnom ebben, nem egy újabb nehéz, elviselhetetlen terhet.

Susan Mark Landis

Hogyan tudok az „elégért” küzdeni anélkül, hogy bele-gabalyodnék az elkeseredésbe, a büntudatba?

Kedves Susan!

Feleséggemmel, Carolynnal együtt, mi is próbáljuk egyszerűsíteni az életünket, mégis túlfogyasztók maradunk. Nem tudom, hogyan lehetne egy megtartó életformára eljutni. Azt tudom, mit kellene tenni; autó helyett buszra szállni, hús helyett babot enni, a házunkat másokkal megosztani. De nincs elég lelki erőm, kreativitásom és indíttatásom, hogy megtegyem mindezt.

Őn is ismeri életformánk néhány negatív következményét. Azt is tudjuk, hogy a szégyen miatt nem fogunk változtatni rajta. Túl sok szegény embert ismerünk a világban, ezért könnyű mondani: mindez túl nehéz, felesleges próbálkozni.

Meglehetősen kellemetlen dolog a mai világban gazdag kereszténynek lenni!

Mégis azt remélem, hogy az evangélium magában hordozza az ígéretet, amely felszabadít gazdagságunkból. Együtt kell dolgoznunk, hogy beteljesedjen ez az ígéret. Az Elég világa valójában olyan emberek keresése, akik velünk alakítják ki a számunkra elérhető modellt. Aztán megpróbálunk az „elég” szintjén élni

30 napig, és felfedezzük, hogy érdekes és élhető így az élet. Ön is, mi is konkrét fogódzókat szeretnénk azzal kapcsolatban, hogy mi az „elég”. Ha együtt keressük, meg fogjuk találni ezeket.

Békességgel,

David Schrock-Shenk

Kapcsolódnak-e ezek a levelek az életben felmerülő kérdésekhez?

Írj levelet a „Nagy Út” szervezőinek! Meséld el azokat a kihívásokat, amelyekkel szembesülsz, ha az „elég” szintjén akarsz élni! Írj az álmaidról – ahogy élni szeretnél! Mondd el, mire lenne szükséged, hogy közelebb juss az „elég” szintjéhez! Levélcím: World of Enough, MCC, 21 South 12th Street, Akron, PA 17501, USA.

27. LÁTOMÁS AZ EGYHÁZNAK

„És leszen azután, hogy kiöntöm lelkeket minden testre, és profétálnak a ti fiaiatok és leányaitok...” (Joel 2,28)

Hirdessünk a hittel élő embereknek látomást, amelyet Jézus tanítása ihletett! **A keresztények a 2000. évet** jubileumi évnek kiáltották ki! Az egész világon elengedték a kölcsönöket, összegyűjtötték a pénzüket, és elosztották, így mindenkinek elég jutott. **Az egyházak** az úgynevezett Harmadik világból munkásokat küldtek az Egyesült Államokba és Kanadába, hogy megtanítsanak minket, hogyan lehet autók és repülőgépek nélkül utazni, egyszerű, tápláló ételeket főzni, pénzköltés nélkül vigadni. A keresztények az egész nyugati világban drasztikusan csökkentették a jövedelmüket, és összeköltöztek elmélkedő, aktív közösségekbe. Adóbegyűjtők próbálják megfejtetni, miért nem tartoznak többé olyan sokan a katonai adóval. **Régebbi vagyontól** megszabadulva szárnyal a lelkük. Járványként terjed az együttérzés, a kiegészztelődés és az öröm. **A Szentlélek** még a fajgyűlöletet, az osztályok közötti megkülönböztetést és a patriarchátust is legyőzi. Az eddig egyházhoz nem tartozók egységesen csatlakoznak a keresztényekhez, hogy Krisztus életében osztozzanak. **Isten alkotó ereje**, a Szentlélek együttérzése és öröme, Jézus feltétel nélküli szeretete árad az emberekre mindenütt. **Ezt a forradalmat** Jézus kezdte, aki teljesen emberi és teljesen isteni, aki azért jött, hogy olyanok lehessünk, mint ő, és megkaphassuk az erőt mindehhez.

Nancy Brubaker

Mi az én látomásom az egyház számára?

A keresztények arra hivatottak, hogy saját erőforrásaikon túl is reagáljanak a világ nyomorúságára. Ehhez a hosszú távú munkához, hitünk megéléséhez, az ad erőt, ha szem előtt tartjuk Isten akaratát az Ő népével.

Hogyan nyitok teret önmagamban Isten lelke munkálkodásának?

Hogyan érthetem meg Isten szándékát a világgal kapcsolatban?

Írd le, mi történnék a világgal, ha Isten minden teremtménye az Ő akarata szerint élne! Csoportotokban beszéljétek meg elképzeléseiteket, és azt a lehetőséget, hogy együttes munkával megpróbáljátok megvalósítani azokat!

28. FORDÍTOTT IMÁDSÁG

„Aki sokat gyűjtött, nem bővelkedett, aki meg keveset, nem szűkölködött.” (2Kor 8,8–15)

„**Istenem, kérlek segíts, hogy a szegények meggazdagodjanak, és a gazdagok elszegényedjenek, hogy megtudják, milyen érzés. Azután kérünk, Istenünk, mindenkit hozz középszentre, hogy ugyanannyi étel és pénz jusson mindenkinek. Amen.**”

Ez volt a hét éves Ben vacsora előtti imája. Születése óta keresztény szolgálatban dolgozunk. Valószínűleg sokat töprengett már az „elég” jelentéséről. **Amikor** egy zairei gyémántbányász faluban laktunk, Bennek két különböző játszópajtása volt. Az egyik **Rupert**, egy brit gyémántszakértő egyetlen fia, akinek minden játéka megvolt, amit csak repülőgéppel el lehetett juttatni az ország belsejébe. A másik játszópajtás Sabu volt, az ő szülei menekültek voltak, házukat leégették Zaire egy másik részén. Azokon a napokon, amikor az édesanyja kimosta egyetlen ruháját, Sabunak otthon kellett maradnia. **Ben nagyon jól érezte magát** mindkét barátjával, de szinte soha nem játszottak harmasban. Ruperték házában távirányítós autóval és elektromos billentyűzettel játszott, Sabuval kis sártéglákat készítettek és kergették a csirkéket. Könnyedén váltott a vagyoni szélsőségek között. **Ben nem azért imádkozott**, hogy minden szegény ember gazdag legyen, hanem azért, hogy minden ember közép-szinten éljen. Megérezte az „elég” szabadságát.

Jeanne Zimmerly Jantzi

A „mindenkinek elég” elképzelés szerintem része-e Isten tervének az emberiséggel kapcsolatban?

*

Az Utazás végén visszatekintünk az elmúlt 28 nap tapasztalataira.

Mit tanultam az Utazás alatt az „elégről”, és mit tudtam meg önmagamról?

A jövővel is szembesülünk.

Ajándéknak tudjuk-e elfogadni az „elég” szintjét egész életünkben?

A mai szentírási részlet arra az állapotra hívja fel a figyelmet, amelyben senkinek sincs „túl sok” vagy „túl kevés”. Az Utazás tanulsága az, hogy sokunknak egyharmadára kellene csökkentenie a fogyasztását, hogy elérje az „elég” szintjét. Másoknak lehetnek más ötleteik az „elég” elérésére.

De mindannyiunknak hasznos elgondolkodni a felszabadító bibliai paradoxonról, amiről Anthony de Mello történetében olvashattunk a halással kapcsolatban.

Az „elég” elfogadása fel tud-e szabadítani minket a szerzés okozta stresszből és elégedetlenségből? Jut-e mindenkinek a Föld erőforrásaiból, ha mi csak a ránk eső részt használjuk belőle? Együtt kell-e másokkal dolgoznunk, hogy ők is megtapasztalják az egészséget és örömet, amit Isten mindenkinek szánt?

Hogyan tudnánk gyermekeinkre olyan világot hagyni, amely elég lesz nekik és az ő gyermekeiknek?

Útjaink különbözőek lesznek, az „elég” mindannyiunknak mást jelent majd.

Bizzunk Istenben, aki teremtett minket, hogy végigvezet ezen az úton! Áldja meg Isten néhol hosszú és fáradtságos utunkat az Elég világába, hogy boldogsággal haladhassunk rajta!